

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 60/11
28.09.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.П, због кривичног дела кршење закона од стране судије из члана 360. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 296/11 од 25.07.2011. године, подигнутом против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу К 34/10 од 17.05.2010. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5119/10 од 17.11.2010. године, у седници већа одржаној 28.09.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 296/11 од 25.07.2011. године подигнут против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу К 34/10 од 17.05.2010. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5119/10 од 17.11.2010. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу К 34/10 од 17.05.2010. године окр. М.П. оглашен је кривим због кривичног дела кршење закона од стране судије из члана 360. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не учини ново кривично дело.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Пожаревцу, окривљеног и његовог браниоца, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 5119/10 од 17.11.2010. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз 296/11 од 25.07.2011. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, и повреде кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези

члана 360. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан, те да због наведених повреда учињених на штету окривљеног, укине првостепену и другостепену пресуду.

Врховни касациони суд је, пошто је поступљено у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Према наводима захтева, изрека првостепене пресуде је неразумљива, противречна себи и разлозима пресуде, а разлози су нејасни и у знатној мери противречни. У захтеву се наводи да је према изреци пресуде, окривљени ... дана 07.02.2006. године донео незаконити акт – решење И 518/97, којим је изменио претходно правноснажно решење од 15.01.2004. године, у односу на изреку првобитног решења, уношењем података о структури и површини два локала које је купио извршни поверилац иако је знао да су ти локали у извршном поступку продати у мањој површини. Међутим, према захтеву за заштиту законитости, у изреци првостепене пресуде, као и у другостепеној пресуди, није наведено у чему се састоји незаконитост донетог решења односно који је закон или други пропис и на који начин прекршен.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер је првостепени суд у изреци пресуде навео детаљан и јасан опис радњи које је предузео окривљени доношењем решења број И 518/97 од 07.02.2006. године (што и сам тужилац наводи у захтеву), а из датог чињеничног описа управо и произилази незаконитост донетог акта. Наиме, окривљени је у спорном решењу, у изреци унео површине локала које извршни поверилац није купио и управо то сазнање и чињеница да су предметни локали у спроведеном извршном поступку продати у мањој површини од њихове стварне површине, чине решење И 518/97 од 07.02.2006. године незаконитим. Према томе, иако у изреци првостепене пресуде није изричито наведено које су конкретно законске одредбе повређене од стране окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, изрека првостепене пресуде није противречна сама себи и образложењу, имајући у виду да из чињеничног описа радњи кривичног дела из изреке првостепене пресуде јасно произилазе законска обележја кривичног дела за које је окривљени осуђен и с тим у вези су описане његове незаконите радње а које су наведене и у образложењу побијане пресуде, као и то да је окривљени поступио супротно одредби члана 349. ЗПП.

Неоснован је и део захтева у коме се указује да образложење првостепене пресуде не садржи јасне разлоге о постојању намере окривљеног да извршном повериоцу прибави имовинску корист.

Првостепени суд је у разлозима пресуде детаљно и јасно навео све околности које управо указују на постојање намере окривљеног за прибављање имовинске користи извршном повериоцу. Наиме, сва решења која су доношена током предметног извршног поступка од стране судије који је поступао у предмету пре окр. М.П, садржала су назначење тачне површине локала који су били предмет извршења и то – локал број 3 у површини од 34,25 м2 и локал број 5 у површини од 22 м2. Након што је предмет додељен у рад окр. М.П, он је такође доносио решења и закључке у којима је наводио исте површине локала број 3 и број 5, при чему су површине и вредности локала биле утврђене на основу обављених вештачења. Међутим, у решењу донетом 15.01.2004. године окривљени је навео да се повериоцу као најповољнијем понуђачу досуђују локали број 3 и 5, без навођења површине локала. На захтев повериоца (поднет од стране његовог пуномоћника) за исправку решења од 15.01.2004. године, окривљени је дана 07.02.2006. године донео решење о исправци правноснажног решења од 15.01.2004. године, у коме је навео да се повериоцу досуђује локал број 3 у приземљу, површине 34,25 м2 и магацин у подруму од 25,8 м2 као и локал број 5 површине 32,35 м2. На овај начин, окривљени је повериоцу досудио површине локала и подрума веће од оних које је поверилац заиста купио, што је окривљени несумњиво знао, а што се утврђује из решења и закључака које је окривљени доносио до 15.01.2004. године, а у којима су биле наведене тачне површине и структуре предметних локала.

Поступајући на овај начин, како је то правилно утврдио првостепени суд, окривљени је испољио очигледну намеру да извршном повериоцу прибави имовинску корист. При томе, донето решење којим се врши суштинска измена претходног решења, ни у ком случају се не може сматрати решењем о исправци, у смислу одредбе члана 349. ЗПП, на коју се окривљени позива у решењу о исправци, а што је окривљени, као дугогодишњи судија, несумњиво знао да се није радило о исправљању погрешака у именима и бројевима и других очигледних грешака.

Према томе, првостепена пресуда, супротно наводима захтева, садржи јасна и конкретна утврђења о томе због чега спорно решење представља незаконит акт као и о постојању намере прибављања имовинске користи извршном повериоцу. Стога не стоји навод захтева о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, па с тим у вези ни о повреди кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 360. КЗ.

Следствено томе, наведене повреде нису учињене ни пресудом Апелационог суда у Београду, којом је првостепена пресуда потврђена.

Оценивши, из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца у целини неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник

Председник већа

Драгана Вуксановић,с.р.

судија

Бата Цветковић,с.р.